

[Drachmann.]

tion, og fraraade, at vi igen her vil proklamere for en Verden, som i Sandhed ikke er opfyldt af Fredstanker og Fredsvillie, at vi repræsenterer et Land, som vender den højre Kind til, naar den venstre er blevet tilstrækkelig gennemgarvet. Jeg tror, at Proklameringen af denne Politik har været os tilstrækkelig dyr indtil Dato. Skal der være Toldfred — og intet vilde vi mere ønske fra vor Side —, saa lad Landene med de høje Toldmure begynde! Lad dem lægge for med at bringe deres Satser ned, afruste deres aggressive og høje Toldværn! Det er den Vej, der skulde gaas. Men den Vej, man her vil slaa ind paa, nemlig den stik modsatte, kan vi ikke følge, og den maa vi advare imod. Tydeligere end nogen Sinde før lyser over den internationale handelspolitiske Himmel Mottoet „enhver er sig selv nærmest“. Tiden er vel nu snart inde til, at heller ikke vi længere har Raad til at vende det døve Øre til dette Motto, til som Strudsen at stikke Hovedet i Busken, *in casu* i Frihandelsprincippets bladløse Busk, til at søge Tilflugt i en fuldkommen værdiløs Traktat. Vi fra vor Side opfordrer i Stedet Regeringen til snarest at omdanne vort hjemlige told- og handelspolitiske System til et positivt handlekraftigt Instrument, til Værn for danske Erhvervsinteresser baade hjemme og ude, det Instrument, som vi hidtil har savnet, og hvis Savn har kostet dette Land saa meget.

Der var i det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens Tale til sidst en Kompliment og en Tak til Udenrigsministeren, fordi Spørgsmaalet om Mestbegunstigelsen var rejst i Genève. Jeg haaber ikke, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen kommer for tidlig med sin Tak; selvfølgelig kan man takke den højtærede Udenrigsminister, fordi han har rejst dette Spørgsmaal og derved gjort en konservativ Indsats, kan jeg sige, men jeg tror, at det ærede Medlem skulde nedstemme sine Komplimenter og sin Glæde, indtil Resultatet foreligger, thi mig bekendt skete der i Genève det, at man fik konstateret, at der var to store, stærke Strømninger af stik modsat Art, og disse Strømninger skal nu slaas videre i et dertil indrettet Underudvalg indenfor en særlig Komité, som atter til en stor Kommission skal afgive Forslag om nye Drøftelser blandt Regeringernes Udsendinge ved en kommende Konference. Vi haaber fra vor Side det bedste for det Initiativ, den højtærede Udenrigsminister har taget, selv om vi vil vente med den egentlige Tak, til Resultatet foreligger. Men ogsaa om dette vil vi gerne i et

Udvalg have nærmere Besked, og derfor skal jeg tillade mig at forvente et saadant Udvalg nedsat, idet jeg endnu en Gang maa advare mod overilet at ratificere en saa fuldkommen værdiløs Traktat, som jeg tør sige sejler under ikke helt ærligt Flag.

Jesper Simonsen: Jeg kan som de ærede Medlemmer Hr. Hans Rasmussen og Hr. Himmelstrup anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse. Vi kunde fra vor Side have ønsket, som ogsaa de Partier, for hvilke de to ærede Medlemmer er Ordførere, at Ratifikationen kunde være sket uden en Udvalgsbehandling, men nu hører jeg, at der fra det konservative Folkepartis Side ønskes Udvalgsbehandling, og den vil jo saa finde Sted.

Jeg maa beklage, at det ærede Medlem Hr. Drachmann paa det konservative Folkepartis Vegne maatte erklære, at Partiet fraraader at ratificere den foreliggende Traktat. Vi ser saaledes paa det, og er jo paa det Punkt i Overensstemmelse med Socialdemokratiet og Partiet Venstre, at det er et overmaade vigtigt Arbejde, her er paabegyndt. Det ærede Medlem Hr. Drachmann skildrede i kraftige Vendinger den Udvikling, der for Tiden finder Sted, og det ærede Medlem var jo efter sine Udtalelser at domme ganske enig i, at det er en højest farlig og for vore Interesser maaske skæbnesvanger Udvikling. Men jo farligere den er for vore Interesser, jo stærkere maa vi dog føle os opfordrede til at gribe enhver Lejlighed, der bydes, til at standse denne Udvikling. Nu ved jeg meget vel, at vi ikke maa overvurdere og i denne Forbindelse slet ikke skal overvurdere det, vi kan yde, men hvis man stiller sig afvisende overfor de Muligheder, der foreligger, og kun har haanlige Ord tilovers for dem, kommer man jo i hvert Fald ikke fremad.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann beklagede, at Staternes Handlinger i den hjemlige Politik ikke staar i rigtigt Forhold til de Taler, der holdes paa de internationale Konferencer i Genève. Ja, men det ærede Medlem gør sig jo til Talsmand for, at man ikke skal følge de Anvisninger, der bydes (*Drachmann:* Aldeles ikke!). Ja, saa forstaar jeg ikke det ærede Medlem, for jeg kan ikke se andet end, at naar det ærede Medlem her fraraader, at vi tiltræder denne Konvention og derigennem yder vort Bidrag til, at den kan blive til Virkelighed, handler han i Strid med de Interesser, hvis Berettigelse man i øvrigt anerkender, og som man dog forsøger at fremme ved et Forslag som det foreliggende. Vi ønsker Toldfred, ogsaa fra vor